

Дѣлянъ Рапниковъ.

ГУРБЕТЧИЯ.

Друмъ се вие срѣдъ скласили ниви
На Добруджа въ равнитѣ полета,
По гурбетъ е тръгналъ младъ бекрия,
Съ свирка подзелъ пѣсенъ недопѣта.
Свирката му габарова тжжни
Думи пѣе—крайнини оглася;
Тежка жалъ му слушатъ керванжи
И душа имъ въ роденъ край отнася.—
Слушатъ ниви—класъ до класъ се свежда,
Свой неволи свирката нарежда:

„Младъ делия отъ сънь се пробужда
Прѣзъ потайна доба; махмурлия
Машиха си майка той запитва:
Пѣли ли сж първи пѣтли въ село,
Викалъ ли е ходжа на джамия?
Машиха му майка отговаря:
Не сж пѣли първи пѣтли въ село,
Не е викалъ ходжа на джамия—
Най минѣха отборъ момци млади,
Съ врани коне и на чело съ китки,
Въ златенъ варакъ, съ бѣклици прѣзъ рамо
Къмъ Дѣбнийци царски друмъ поели.

Яхна коня подскриженъ бекрия,
Дръпна поводъ сърменъ на юздата;
Смръщи вѣжди—машиха изгледа,
Другъ пхтъ хвана—момци да прѣвари.

Рокъ тъмница; снѣгъ покрилъ поляни;
Въ скрѣжъ прѣвили грани дървесата;
Изъ дълбокъ долъ върлъ потокъ клѣкочи;
Ледъ ломи се на конъ подъ копита.
Долъ отглася стѣпкитѣ на коня;
Тръненъ потъ му по челѣ избива.

Щомъ нагазва изъ дола на горѣ,
Друмъ отъ срѣща, прѣзъ гора да хване;—
Нѣкой на конъ задъ него се хваща;
Съ пошъ очи му дяволски прѣвързва,
Тѣмъ думи шепне на ухо му....
Другъ поводъ самъ коня подкарва.